

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 277: Tất Cả Hiền Thánh đều Dùng Pháp “Song Phi” Này

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 021)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Tất cả Hiền Thánh đều dùng pháp “Song phi”(*) này】

“Tất cả Hiền Thánh” [trong câu này] bao gồm từ Sơ quả của Tiểu thừa – vì các vị ấy đã chứng quả nên không còn là phàm phu nữa – cho đến Đẳng Giác Bồ Tát của Đại thừa Viên giáo. Trong kinh điển, chúng ta thường nghe nói đến “Tam Hiền Thập Thánh”. Tam Hiền Thập Thánh là chỉ cho các bậc Pháp Thân Đại Sĩ của Đại thừa. Đây là nói về Tam Hiền và Thập Thánh, còn những vị ở giai đoạn trước đó thì chưa tính vào.

Bắt đầu từ địa vị phá một phẩm vô minh, chứng một phần Pháp thân, từ địa vị này khởi đi gồm: Thập Trụ, Thập Hạnh, Thập Hồi Hướng; ba mươi ngôi vị này gọi là “Tam Hiền”. Từ Sơ Địa đến Đẳng Giác, gọi là “Thập Thánh”. Mười ngôi vị của Thập Địa Bồ Tát cộng thêm Đẳng Giác nữa là tổng cộng mười một ngôi vị, chúng ta thường gọi chung là Thập Địa. Trong một số kinh luận có nói chi tiết hơn thì gọi là “Mười một Địa” (Thập nhất địa). Chư vị cần phải ghi nhớ, Thập nhất Địa và Thập Địa cùng là một ý nghĩa. Trong Thập Địa đã bao gồm cả Đẳng Giác Bồ Tát, con số lẻ “một” kia đã được lược bớt đi.

Người Trung Quốc chúng ta thường thích nói số chẵn, số lẻ thì không tính đến, nhưng kỳ thực là đã bao hàm ở trong đó rồi. Giống như chúng ta thường thấy trong kinh Phật ghi chép về chúng thường tùy của Đức Thích Ca Mâu Ni Phật là một ngàn hai trăm năm mươi người (1.250), đây là con số chẵn; trên thực tế còn có năm vị nữa, nếu nói chi tiết chính xác thì phải là một ngàn hai trăm năm mươi lăm người (1.255). Cho nên, các vị Pháp sư dịch kinh đã lược bỏ đi con số lẻ, nhưng thực tế bên trong đã bao hàm đầy đủ. Điều này chúng ta cần phải thấu hiểu.

Vì sao lại có nhiều tầng bậc như vậy? [Kinh nói:] “*Giai dĩ Vô vi pháp nhi hữu sai biệt*” (Đều do nơi pháp Vô vi mà có sự sai biệt). Nghĩa là cả hai bên [có và không] đều xả bỏ rồi. Các Ngài thấy đều xả bỏ cả hai bên, hai bên đều chẳng chấp trước, tuy nhiên cái mức độ “không chấp trước” ấy lại có sự khác biệt, có cạn có sâu không đồng, cho nên mới có năm mươi một (51) giai cấp. Nếu như không có sự khác biệt, thì năm mươi một giai cấp này từ đâu mà ra? Có những vị lìa hai bên nhưng lìa ở mức độ cạn; có những vị lìa hai bên nhưng lìa được rất sâu, thực sự là không còn nữa.

Giống như người sơ học, tại sao trong “Tam Hiền Thập Thánh” lại không bao gồm các vị Bồ Tát ở địa vị Thập Tín? Bồ Tát Thập Tín cũng đã xả bỏ, nhưng có đôi khi tập khí lại hiện hành (phát tác), hoặc có hoặc không. Có lúc các vị ấy thực sự buông xuống, nhưng có lúc lại chấp trước, tập khí lại dấy khởi lên. Chúng ta hãy thử suy ngẫm xem, chúng ta há chẳng phải cũng giống như vậy sao?

Bồ Tát Thập Tín thì “hoặc có hoặc không” (tiền thoái chưa định), không giống như các vị đã chứng đắc Sơ Trụ. Khi đã chứng đến địa vị Sơ Trụ, vị ấy liền đạt “Vị Bất Thoái”; chẳng những là Vị Bất Thoái mà còn chứng được “Tam Bất Thoái”, gồm: Vị Bất Thoái, Hạnh Bất Thoái và Niệm Bất Thoái. Từ điểm này, [thấy Bồ Tát Thập Tín] có tiền có thoái, chúng ta liền hiểu được rằng các Ngài tuy xả bỏ hai bên, nhưng xả chưa được rốt ráo, thế nên mới có sự sai biệt.

Chú thích của người dịch:

(*) Pháp “Song Phi” nghĩa là **không chấp vào “Có”, cũng chẳng chấp vào “Không”**.

- Nếu chấp vào “Có” (thấy vạn pháp là thật) thì rơi vào tham ái, luân hồi.
- Nếu chấp vào “Không” (thấy mọi thứ là hư vô, đoạn diệt) thì rơi vào sự chán nản, tiêu cực (trầm không trệ tịch), không phát khởi được lòng từ bi cứu độ chúng sinh.